

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/94/2018
Identifikačné číslo spisu: 6313212297
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6313212297.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E., bývajúcej v F., 2/ Y. bývajúcej v Q., 3/ R., bývajúceho v F., 4/ K. bývajúcej v T., 5/ U., bývajúceho v L., 6/ Y. bývajúceho v T. 7/ I. bývajúcej v F., 8/ Y., bývajúceho v F. a 9/ E. bývajúcej vo U., zastúpených spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trnave, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, v mene ktorej koná JUDr. Tomáš Pavlovič, advokát a konateľ, proti žalovaným 1/ X., bývajúcej v Q., 2/ H. bývajúcej v F., 3/ R. bývajúcemu v F. zastúpeným JUDr. Petrom Dlhopolčekom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 51, o určení, že vec patrí do dedičstva, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5 C 18/2013, o dovolaní žalobcov 1/ až 9/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. októbra 2017 sp. zn. 15 Co 97/2017, v znení doplniaceho rozsudku z 31. januára 2018 sp. zn. 15 Co 97/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 3/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/ až 9/ v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno rozsudkom z 24. júna 2014 č. k. 5 C 18/2013-160 zamietol žalobu, ktorou žalobcovia 1/ až 9/ žiadali, aby súd určil, že spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach v katastrálnom území N., zapísaných na liste vlastníctva č. XXX., patrí v rozsahu po 1/7 do dedičstva po poručiťoch R. zomrelom XX. Y. XXXX, Y., rod. Q., zomrelej XX. Y. XXXX, E. rod. Q., zomrelej X. H. XXXX a X., rod. Q., zomrelej X. E. XXXX. Rozhodol tak majúc za to, že rozhodnutie súdu o tom, že určitá vec patrí do dedičstva sa musí vzťahovať na všetkých dedičov po prvotnej poručiťke M.. Stranami daného sporu ale neboli všetci jej dedičia. Žalobu zamietol aj z dôvodu jej zmätočnosti, pretože žalobcovia v nej tvrdili neplatnosť dohody o vyporiadaní dedičstva, ktorá ale, ako to nepochybne vyplýva z výsledkov dedičského konania, uzavretá nebola.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 4. októbra 2017 sp. zn. 15 Co 97/2017, v znení

doplnacieho rozsudku z 31. januára 2018 sp. zn. 15 Co 97/2017, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vec právne posúdil správne ak žalobu zamietol vzhľadom na nedostatok vecnej legitímácie. Dôvodil, že pokiaľ poručiteľ zanechal viac dedičov, sú dedičia v čase od smrti poručiteľa až do vyporiadania dedičstva po ňom právoplatným rozhodnutím súdu považovaní za spoluvlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne. V spore o určenie predmetu dedičstva majú z týchto dôvodov postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 178/2006, ktorý v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žaloba o určenie predmetu dedičstva je rozhodovacou praxou súdov považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov o tom, či určitá vec (právo) patrí do dedičstva. V judikovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 131/1999 (R 65/2003) sa uvádza, že pre sporové konanie v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p. (aktuálne § 194 ods. 1 C.m.p.) treba považovať všetkých účastníkov konania za nerozlučných spoločníkov. Na rovnakých právnych záveroch spočívajú tiež ďalšie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. sp. zn. 4 Cdo 120/2009, 1 Cdo 183/2009, 3 Cdo 222/2010) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 260/2011, sp. zn. I. ÚS 589/2013, III. ÚS 146/2012).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobcovia podali dovolanie. Odôvodňujú ho tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v otázke okruhu strán sporu. Tvrdia, že „v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, nie je potrebné vyčerpať okruh účastníkov konania, ktorý by bol daný okruhom dedičov po poručiteľovi“. Podľa žalobcov uvedená právna otázka nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu doposiaľ „uspokojivo“ vyriešená a preto je ich dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedli, že odvolací súd svojimi právnymi závermi „vybočil z medzí procesných noriem“ ustanovených v § 91 ods. 2 O.s.p., resp. § 77 ods. 1 CSP, iba o ktoré oprel svoje rozhodnutie, pretože „predmetné zákonné ustanovenia upravovali/upravujú výlučne len účinky rozhodnutia na strany konania, resp. účinky úkonov strán konania, žiadnym spôsobom sa však nedotýkajú povinnosti vyčerpania okruhu účastníkov konania vo veci určenia, že vec patrí do dedičstva. Je možné vysloviť, že je v rozpore s právom strany konania na spravodlivé súdne konanie, aby boli nad rámec procesnej normy súdom (jeho extenzívnym výkladom) vyslovené formalistické procesné prekážky meritórneho posúdenia a rozhodnutia predmetnej veci ... z tohto dôvodu v prípade, ak Krajský súd v Banskej Bystrici uprel žalobcom právo na prejednanie ich vecí pred súdom bez odkazu na príslušné zákonné ustanovenie, ktoré by mu výslovne dovoľovalo návrh z procesných dôvodov zamietnuť, nie je možné považovať takéto rozhodnutie za správne z pohľadu právneho posúdenia.“ V spore, či určitá vec patrí alebo nepatrí do dedičstva súd môže právne posudzovať výlučne iba to, či ten, kto žalobu podáva, prichádza do úvahy ako dedič, a to v rámci splnenia podmienky naliehavosti jeho právneho záujmu na ním žiadanom určení, avšak „súdu neprináleží posudzovať definitívne okruh dedičov, keďže sa jedná o otázku, ktorá bude riešená až v následnom dodatočnom prejednaní dedičstva. Až v následnom konaní o dedičstve, alebo v prípadnom vyvolanom spore o dedičské právo, sa stretávame s podmienkou nutnosti vyčerpania okruhu účastníkov ... v posudzovanej veci je však potrebné pripustiť, že určenia, že vec patrí do dedičstva, sa môže domáhať ktorýkoľvek z potencionalných dedičov, inak by sa na účastníkov konania (žalobcov) kládli neprimerané procesné nároky, ktoré navyše neplynú zo žiadnej normy Civilného sporového poriadku ... je tak možné vysloviť, že v konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, sa nejedná o spor nerozlučných aktívnych procesných spoločníkov, a to aj z dôvodu, že výrok súdu nie je spôsobilý prejavíť sa v zápise vo verejnom registri a v konečnom dôsledku tak na základe súdneho výroku žiadne práva žiadna strana konania nenadobúda.“ Žalobcovia opätovne, tak ako v odvolacom konaní, poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 2375/2012. V závere dovolania žalobcovia tvrdia, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojej doterajšej rozhodovacej praxi nevyrovnal s nastolenou právnou otázkou; „v každom z doposiaľ prejednávaných prípadov sa totiž vychádzalo zo situácie, kedy medzi stranami konania došlo k sporu o dedičské právo v zmysle § 175 O.s.p. (v súčasnosti v zmysle § 192 a nasl. CMP).“ Navrhli z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ až 3/ navrhli dovolanie žalobcov odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

7. Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (pravda, ak nejde o prípady uvedené v § 429 ods. 2 CSP). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

11. Naznačenej mimoriadnej povaha dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že odvolací súd skutočne riešil otázku, ktorá ešte nebola predmetom posúdenia dovolacím súdom. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť tvrdenia žalobcov o prípustnosti ich dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená.

16. Žalobcovia vymedzili právnu otázku riešenú odvolacím súdom, od ktorej záviselo rozhodnutie v danej veci, a ktorá podľa nich v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, tak že ňou má byť posúdenie, či stranami sporu v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi (nevyvolaného dedičským konaním) musia byť všetci dedičia poručiteľa, a teda či sa v danom prípade jedná o nerozlučné [resp. podľa novej právnej úpravy v Civilnom sporovom poriadku (§ 78) o nútené procesné spoločenstvo]. Žalobcovia v tomto smere zastávajú právny názor, že ktorýkoľvek z dedičov sa môže domáhať určenia, že vec patrí do dedičstva, a to bez toho, aby aj zvyšní dedičia boli stranami sporu. Žalobcovia tak vymedzili právnu otázku spôsobom zodpovedajúcim kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

17. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal tým, či žalobcami nastolená právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci, nebola skutočne v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. V tomto smere ale poukazuje na to, že dovolací súd už v niektorých svojich rozhodnutiach vyslovil právne závery vo veciach okruhu účastníkov (strán sporu) v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Dovolací súd napr. v rozhodnutí z 22. februára 2008, sp. zn. 5 MCdo 15/2007 konštatoval, že „ak zanechal poručiteľ viac dedičov, sú až do právoplatného rozhodnutia súdu považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne. Ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa na týchto právach a povinnostiach navzájom podieľajú a majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p. To platí aj v prípade, ak poručiteľ zanechal viac dedičov a ak nebolo dedičstvo medzi nimi ohľadom veci, o ktorú ide v občianskom súdnom konaní, vedenom s inou osobou ako dedičom (ktorá nie je poručiteľovým dedičom), vyporiadané. Za stavu, že v pôvodnom dedičskom konaní nebol tento majetok známy (nebol predmetom dedičstva) a nebol v konaní o dedičstvo prejednaný, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci. Z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne a majú postavenie vyplývajúce z ustanovenia § 91 ods. 2 O.s.p.“. V rozhodnutí z 30. mája 2011 sp. zn. 1 Cdo 183/2009 dovolací súd uviedol, že „o žalobe na určenie, že tá-ktorá vec (právo) patrí do dedičstva po poručiteľovi rozhodne súd v sporovom konaní, účastníkmi ktorého (buď ako žalobcovia alebo žalovaní) sú všetci dedičia. Žaloba na určenie predmetu dedičstva je rozhodovacou praxou súdov považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov o tom, či určitá vec (právo) patrí do dedičstva“ (obdobný právny názor zaujal už dovolací súd napr. v uznesení z 28. septembra 2006 sp. zn. 3 Cdo 178/2006). Prítom pre takéto sporové občianske súdne konanie treba všetkých účastníkov konania o dedičstve považovať za nerozlučných spoločníkov podľa § 91 ods. 2 O.s.p. (pozri tiež R 49/82 alebo R 65/2003 a rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 178/2006, 3 Cdo 222/2010, 3 Cdo 197/2010, 4 Cdo 120/2009, 2 Cdo 45/2008).

18. Žalobcami nastolená právna otázka tak bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, a to tým spôsobom, že v spore o určenie, že tá-ktorá vec (právo) patrí do dedičstva po poručiťovi, musia byť účastníkmi (stranami sporu) všetci dedičia poručiťelia. Dovolací súd tu vychádzal z názoru, že až do vyporiadania dedičstva sú ohľadom takejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci (celého majetku patriaceho do dedičstva), pričom ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa podieľajú na právach a povinnostiach voči iným osobám a preto majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov (v súčasnosti nútené procesné spoločenstvo - § 78 CSP). To platí aj v prípade, ak poručiťel zanechal viac dedičov a ak nebolo dedičstvo medzi nimi ohľadne veci, o ktoré ide v civilnom sporovom konaní, vedenom s inou osobou ako dedičom (ktorá nie je poručiťelovým dedičom) vyporiadané. Za stavu, že v pôvodnom dedičskom konaní nebol tento majetok známy (nebol predmetom dedičstva) a nebol v konaní o dedičstvo prejednaný, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci.

19. V danej veci preto nebolo podstatné, či spor bol/nebol vyvolaný samotným dedičským konaním, ale podstatné bolo, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci, treba všetkých dedičov považovať za vlastníkov tejto veci a teda títo musia mať v konaní postavenie nerozlučných spoločníkov (v súčasnosti nútené procesné spoločenstvo - § 78 CSP). Ak sa totiž dedičia voči tretej osobe domáhajú určenia, že vec patrí do dedičstva, nedomáhajú sa svojho práva „z dedičstva“, ale „k dedičstvu“, t. j. riešenia otázky okruhu dedičstva. Taký rozsudok by potom nemal žiadny význam, ak by takéto určenie bolo vykonané len medzi jedným z dedičov a treťou osobou, pretože by sa určovali práva s dopadom aj na iné osoby bez toho, že by rozsudok voči týmto osobám bol účinný (§ 228 CSP). Obdobne je tomu tak v prípadoch, ak sa jeden z podielových spoluvlastníkov veci domáha určenia, že vec je v podielovom spoluvlastníctve viacerých podielových spoluvlastníkov (a teda sa nedomáha iba určenia výšky svojho spoluvlastníckeho podielu). Nakoľko predmetom konania o určenie, že vec patrí do dedičstva, je celá vec (príp. spoluvlastnícky podiel na veci), a keďže až do rozhodnutia o dedičstve treba za vlastníkov veci (§ 460 Občianskeho zákonníka) považovať všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov (a teda nemožno žalovať o určenie, že do dedičstva po poručiťovi patrí iba dedičský podiel žalobcu k takejto veci, keďže ho v danom štádiu nemožno vymedziť), musia všetci dedičia v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, vystupovať v postavení nútených procesných spoločníkov (§ 78 CSP).

20. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, v otázke vymedzenia okruhu strán sporu v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, možno teda považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore, títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie.

21. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd považuje označené judikáty R 49/82 a R 65/2003, a rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 178/2006, 3 Cdo 222/2010, 3 Cdo 197/2010, 4 Cdo 120/2009, 2 Cdo 45/2008 a 8 Cdo 28/2019 za rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú prax v riešení otázky okruhu sporových strán v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva, od ktorej sa navyše odvolací súd neodklonil. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že by rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa na podporu svojich tvrdení označila rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 2375/2012 z 9. januára 2013, nakoľko za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. januára 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho

súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965-1967), 1980 (č. II, 1964-1969) a 1986 (č. IV, 1970-1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky, a nie Najvyšší súd Českej republiky (k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. Úspešným žalovaným 1/ až 3/ dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.